అలా అన్నాడు శాస్త్రి

రోజులో ఎక్కువటైము లైబ్రరీలోనే గడిపేవాడు శ్యామశాస్త్రి. ఓరోజు 'మైదానం' చదివితే, ఇంకోరోజు 'చెలియలకట్ట' చదివేవాడు. కొమ్మూరి సాంబశివరావు డిటెక్టివ్ నవలలూ, రుద్రకవి 'జనార్ధనాష్టకం', అంబటిపూడి పుస్తకాలూ, 'పురాణ వైరగ్రంథమాల', సారంగపాణి గీతాలూ, మధు అనే రచయిత సెక్స్ పుస్తకాలూ, ఇలా ఒకదానికొకటి సంబంధం లేనివి చదూకుంటూపోతున్న వాడి టేస్టేంటో అర్థమయ్యేది కాదు నాకు.

అడిగితే "మంచి పుస్తకాల్లోనే కాదు, చెత్తపుస్తకాల్లోనూ కొంతమంచి వుండితీరుతుంది కాబట్టి మంచీ, చెడ్డా విభజన లేకుండా చదూకుంటూపోవడమే" అన్నాడు.

దత్తుడు సుబ్బరాజుగారూ, మా దేవదానం రాజు తప్పిస్తే సాహిత్యాన్ని పెద్దగా ఇష్టపడేవాళ్ళు లేరు మా కోలంకలో, ఓ రోజు వాళ్ళ కల్సినపుడు శాస్త్రి అన్నమాట చెప్పాను. తర్వాతెప్పుడో వాడితో చర్చించిన సుబ్బరాజు గారు "పంతులు చెప్పింది కరెక్ట్" అన్నాడు.

"రేపట్నుంచి నేనుకూడా అతని టైపులో చదవాలనుకుంటున్నాను" అన్నాడు దేవదానం.

శాస్త్రి, నేనూ సగం సగం డబ్బులేసుకుని యానాం వెళ్ళిపోయి బ్లూ రైబన్డ్ జిన్ కొనుక్కున్నాం. మా పెద్దన్నయ్య గారి దొడ్లో కొట్టుకున్న చిన్నంగి బొండాల్లో దానిని కలుపుకుని తాగేశాక నా హంబర్ సైకిల్మీద పిల్లంక ఏటిగట్టువైపు బయల్దేరాం.

అప్పటికి సాయంత్రమయ్యింది. అసలే చలికాలం. గోదాట్లోంచొచ్చే గాలి చల్లగా కొడ్తోంది. జిన్ను లోపల బాగా పనిచేస్తోంది. స్పీడుగా ఒకళ్ళ తర్వాత ఒకళ్ళం వంతులు మారి తొక్కుకుంటూ మసక పిల్లిదాకా వెళ్ళాక అలుపొచ్చింది; ఒకచోట ఆగిపోయాం.

కాస్సేపు గోదావరిలో వెళ్ళే లాంచీనీ, నెలపొడుపునీ చూశాక నా పక్కనే కూర్చున్న శాస్త్రి- "సుహాసినీ... అజ్ఞాత విలాసినీ...అంధకార గుహాంతరాళ విలాసినీ" అన్నాడు.

"రాయడం మొదలు పెట్టేశావా!!! ఎప్పుడో అనుకున్నాన్లే" అన్నాను.

"ఎలాగుంది?" అడిగాడు.

నవ్వేసిన నేను - "బిగినింగ్ స్టేజ్కదా ఎలాగుంటుంది?" అన్నాను.

నా హేళనను గమనించిన వాడు "ఇంకోటి చెప్తాను ఎలా గుందో చెప్పు" అన్నాడు

"దంచేస్తున్నావ్. జిన్ను బాగా పనిచేస్తోందిగదా?" అన్నాను.

"తాగుబోతుకు ఉగ్గేల
తాజ్మహలు మునివాకిటలో ముగ్గేల
క్రిష్ణశాస్త్రికి విగ్గేల
భావకవికి సిగ్గేల..."

మొత్తంవిన్నాక శాస్త్రిగాడి భుజంమీద చెయ్యేసి "చాలా పూర్గా వుంది. బాగా ఆలోచించు. బాగా మెచ్యూరిటీ రావాలి నీలో" అనడంతో పెద్దగా నవ్వేసి "పద" అన్నాడు.

"నేనేదో అంటే నువ్వేదో అంటావేంటి...అసలా నవ్వేంట్రా" అంటుండగానే "తర్వాత చెప్తాను పద" అని సైకిలు స్టాండు తీశాడు.

మా ఇంటిముందు వంట కోసం సెపరేట్గా కట్టిన పాకముందు చింతచితుకుల మంటేసి కోడ్ని కాల్చేపని నాకు అప్పగించాడు సాయంత్రం ఉత్తరకంచినుంచి వచ్చిన మా బావ. ఆ పనిలో నేను బిజీగా వుండగా దిగిపోయారు దత్తుడూ, దేవదానం.

ఏంటిలా వచ్చేరు అన్నట్టు వారివంక చూస్తే!!! "రాక ఛస్తామా?" ఇద్దరూ ఒకేసారి అన్నారు.

"అసలు మేటరేంటి?" అన్నాను అర్థంగాక.

"ఆ శ్యామశాస్త్రి చెప్పిన కవిత్వం చీప్‌గా వుంది. బాగా ఆలోచించు అనే ట్రైపులో మాటాడావా?! నా చొక్కా కాలరు పట్టుకుని అడిగారు దేవదానం, రాజు.

"అనిపిస్తే అనమా. అసలు అదేం కవిత్వం?"

"అది శాస్త్రి రాసింది కాదు."

"మరి?"

"మహాకవి 'శ్రీశ్రీ'దిరా ఎదవా! నిన్న మీ మధ్య జరిగిందంతా ఇవాళ మాతో చెప్పాడు శాస్త్రి."

అర్జంటుగా నా నోరు మూసేసుకుని కోడిని కాల్చే పనిలో బిజీగా వున్నట్టు నటిస్తున్న నన్ను కొట్టడం తప్ప అన్ని చేసేస్తుంటే "ఏరా అయ్యిందా?" అంటూ వచ్చాడు మా బావ. అతన్ని చూసి స్వరం తగ్గించేసి- "ఇక్కడకాదు. జమ్మిచెట్టు దాటి రోడ్డుమీదికి రా. అక్కడ చెప్తాం నీపని" అనేసి వెళ్ళిపోయారు.

తర్వాత శాస్త్రి దగ్గరకి పరుగెత్తుకు వెళ్ళి నిన్న వాడు చెప్పింది మళ్ళీ మళ్ళీ చెప్పించుకుని భావం కనుక్కుని అజ్ఞానంతో మాట్లాడిన నన్ను నేను తెగతిట్టుకుని, ఇక జీవితంలో ఎప్పుడూ సొల్లు వాగుడు వాగనని ప్రామిస్ చేసుకుని మరీ వెనుక్కొచ్చాను.

★★★

కొన్నాళ్ళకి తనే పుస్తకం చదివినా అక్షరం పొల్లుపోకుండా తిరిగి అప్పగించేవాడు శ్యామశాస్త్రి. ఏకసంతాగ్రాహి అయిన వాడ్ని తెగ మెచ్చుకునేవాళ్ళం.

దేవదానం రాజయితే "పుస్తకాలు చదువుకుని గూట్లో దాస్తారు అంతా, ఈ శాస్త్రిగాడు మాత్రం నోట్లో దాస్తున్నాడు" అని పొగిడేవాడు.

★★★

మరికొన్నాళ్ళు గడిచాయి.

బోసు బొమ్మ దగ్గర వున్న అచ్చమ్మ కాఫీ హోటలు స్తంభానికి పలక ఒకటి వేలాడదీసి రోజుకొకటి చొప్పున రాయడం మొదలెట్టాడు. ఎవరిదైనా అయితే కింద రాసి ? నాయన పేరుండేది. తను సొంతంగా రాసిందయితే పేరు రాసుకునేవాడు కాదు. ఒకరోజు నే వెళ్ళి చూసేసరికి పలకమీద ఈ విధంగా రాసుంది-

"బు బుక్షః కిమ్ న కరోతి పాపమ్?"

అర్థం: ఆకలిగొన్నవాడు పాపం ఎందుకు చేయడు?

శ్రీనాథుడి 'కాశీఖండం'లోనిది.

ఇవాళేం రాసుంటాడా అని మర్నాడు వెళ్ళాం.

"మనకు మనికి వేదనా నాద వేష్టితమ్"

అర్థం : మన జీవనం వేదన అనే నాదంతో అల్లుకోబడి వుంటుంది.

కె.ఎస్.వి. నరశింహమ్

మరోరోజు

తాకితే పొడి రాలేంత చిక్కటి రాత్రి

ఈ రాత్రిని వేలితో రాసి రాలిన పొడిలో (నా కన్నీటిని రంగరించి) నీ కంటికి కాటుకగా దిద్దాలనీ...

కింద కవి పేరులేదు. అంటే శ్యామశాస్త్రి సొంత వాక్యాలన్న మాట అవి. అలా వాడు రాస్తున్నవి చదువుతున్న మా ఊరి జనానికి ఏ మాత్రం అర్థంకావటం లేదు. అందుకు ఎవరూ జుట్లు పీక్కోవటం లేదు. తలలు గోడకేసి బాదుకోడంలేదు.

"ఏంటా పిచ్చిరాతలు... పైత్యం బాగా పెరిగిపోయిం దనుకుంటాను ఆ బ్రాహ్మల అబ్బాయికి" అనుకునేవారు.

★★★

యానాంలో జనరంజని అని ఒక నాటక సమాజం వుంది. ఊళ్ళో టీచర్లంతా అందులో సభ్యులు. జేడీ ప్రసాద్ అనే ఆయన దాని ఫౌండర్.

ఆ రోజు వాళ్ళు "ఫిమేలో డ్రామా" అనే నాటిక ఆడుతున్నారు. ఈ ప్రాంతానికి పనిమీద వచ్చిన తనికెళ్ళ భరణిని ఆహ్వానిస్తే చూడ్డానికొచ్చాడు.

పిల్లా సుబ్బారావూ, కొయుదురు సత్తిరాజూ, పసలపూడి తాతారెడ్డీ, ద్రాక్షారామం సరోజ, చెక్కల గణపతీ యాక్ట్ చేస్తుంటే ప్రదర్శిస్తున్న నాటిక చూస్తున్న భరణి "ప్రసాద్ గారూ! మరైతే రాత్రి కార్యక్రమం ఎక్కడ?" అన్నాడు.

"మా డాబామీద ఎరేంజ్ చేసాం సార్" అన్నాడు జేడీ ప్రసాద్.

"మరి నేను చెప్పిన మనిషి గురించి వాకబు చేశారా? తీసుకొస్తున్నారా?" అడిగాడు.

"మా అబ్బాయి అనిలూ, వాడి ఫ్రెండ్స్ చిన్నా-శీనూ ఆ పనిమీదే వున్నారు సార్." చెప్పాడు ప్రసాద్.

చంద్రకళా లాడ్జిలోంచి పరుపులూ, తెల్లదుప్పట్లూ తెప్పించి పరిచారు డాబామీద. జనం చుట్టూ మూగివుంటే వాళ్ళ మధ్యలో కూర్చున్న భరణి టేమ్రిన్ తీసుకుని వాయిస్తూ "ఆటగాదురా శివా!" అని పాడ్తున్నాడు. మధ్యమధ్యలో తను కబురెట్టమన్న మనిషి ఇంకా రాలేదేంటా? అని చూస్తున్నాడు.

కాస్సేపటికి ప్రసాద్‌గారి గేటుముందు మూడు సైకిళ్ళాగాయి. అందులో ఒకడు డబుల్స్ ఎక్కించుకున్న మనిషితో "వచ్చేశాం దిగ"మన్నాడు. ఆ మనిషెవరా అంటే? మా శ్యామశాస్త్రి. సందకాడ్నుంచి తనికెళ్ళ భరణి ఎదురుచూస్తుంది వాడికోసమే.

సైకొచ్చిన శ్యామశాస్త్రిని చూసి కూర్చోమని సైగచేసిన భరణి "మీ ఊళ్ళో ఆ కోమటావిడ కాఫీ హోటలు పలకమీద రాసింది నువ్వేనా" అన్నాడు.

"నేనేనండి." సమాధానమిచ్చాడు శాస్త్రి.

"ఇవాళ రాసిందేంటో చెప్పు."

"మహాభారతం నిజమే అయితే అద్భుతం, కల్పన గానీ అయితే మహాద్భుతం." చెప్పాడు.

"నీ సొంతమా?"

"కాదండి నాయుని కృష్ణమూర్తి అనే ఆయన రాశారు."

"నువ్వు సొంతంగా రాసింది ఏదైనా చెప్పు...సిగ్గుపడకు చెప్పు".

"నా తోటలో ఎటుచూసినా యవ్వనం. పైగా వడగళ్ళవాన కురిసింది. నీకోసం కొన్ని ఏరి తెచ్చి వెచ్చటి నా గుండెల్లో దాచాను. అవి కరిగిపోక ముందే రా...నా ప్రియతమా!"

"వడగళ్ళు అంటే యవ్వనం అనేగా అర్థం."

"అవునండీ" అన్నాడు శాస్త్రి.

"శభాష్" అని చప్పట్లు కొట్టిన భరణి శ్యామశాస్త్రి భుజం మీద చెయ్యేసి "నేను 'ఆటగాదురా శివా' అనే పుస్తకం రాశానీమధ్య. ఆ తత్వాల్ని వంద ప్రాచీన శివాలయాల్లో పాడతానని మొక్కుకున్నాను. ఆ పనిమీదే ద్రాక్షారామం భీమేశ్వరుడి గుడికెళ్ళి ఈ యానాం వస్తూ దారిలో వున్న మీ కోలంకలో పలకమీది మేటర్ చదివాక నీకోసం ఎంక్వైరీ చేయించి రప్పించాను" అని వివరించి "నాతో నువ్వు వస్తావా...సినిమాకి పాటరాసే ఛాన్సిప్పిస్తాను నీకు. రాస్తావా?" అనడిగాడు.

నెత్తిమీద కొబ్బరికాయ పడ్డట్టు అయిపోయిన శాస్త్రి కాస్సేపయ్యాక మామూలు స్థితికొచ్చి "నే నిప్పుడు చెప్పిన దాంట్లో అంత గొప్పేముందండి. ఆ మాత్రం ఎవరైనా రాయగలరుగదా?" అన్నాడు.

వాడి నిజాయితీని మెచ్చుకున్న భరణి "సానపడితే ఇంకా గొప్పగా రాయగలవు. నువ్వు రా నాతో" అన్నాడు.

అది కలో, కాదో తేల్చుకున్నాక సంబరంతో "సరే" అన్నాడు శ్యామశాస్త్రి.

★★★

కొన్నాళ్ళకి విడుదలయిన 'శ్రీచరణం' అనే సినిమా హిట్టయ్యింది. అందులో శాస్త్రి రాసిన పాట కూడా హిట్టయ్యింది. అప్పట్నుంచీ పాపులర్ అయిన శాస్త్రి తన పేరు "శ్రీచరణం శ్యామశాస్త్రి"గా మార్చుకున్నాడు.

ఆ తర్వాత చాలా బిజీ అయిపోయిన వాడు మావేపు రాలేదు. మావూరు వాళ్ళు మట్టుకు "ఆయన మా ఊరివాడే" అని ఘనంగా చెప్పుకుంటూ, వాడి పాటల్ని ప్రత్యేకంగా వింటూ పాడుకుంటున్నారు.

ఇంతకుముందు అచ్చమ్మ కాఫీ హోటల్లో లేబర్‌తప్ప మేమెవరం తినేవాళ్ళం కాదు. ఇప్పుడా హోటలు కూడా పాపులర్ అయిపోయింది.

★★★

చాలా కాలం గడిచిపోయింది.

దత్తుడు సుబ్బరాజుగారు రతన్‌బాబు అనే కలం పేరుతో అప్పుడప్పుడు కొన్ని మినీ కథలు రాస్తున్నాడు.

ఎమ్మే బీఈడి చేసిన దేవదానంరాజు ఇంజరం స్కూల్లో టీచరుగా పనిచేస్తూ శాస్త్రి చెప్పిన పద్ధతిలో అన్నీ చదువుతూ ఇప్పుడు కథలు, కవితలూ కూడా రాస్తున్నాడు. ఆ మధ్య 'వానరాని కాలం' అనే కవితా సంపుటి, ఈమధ్య రాసిన 'గుండె తెరచాప' అనే ఇంకో పుస్తకం రిలీజ్ చేశాడు.

ఒకరోజు దవులూరి వాళ్ళ బ్రాందీషాపులో ఓల్డ్ రైబన్డ్ నిబ్బు కొనుక్కుందామని యానాం వెళ్తే తెలిసింది.

గతవారం నించీ పరిషత్తు నడుపుతున్నారట జనరంజని వాళ్ళు. ఈ రోజు ఆఖరి రోజట. రాత్రికి ముఖ్య అతిథిగా శ్రీచరణం శ్యామశాస్త్రి గారొస్తారట.

చాలా సంబరపడిపోయాను. పరుగెట్టుకుంటూ జేడీ ప్రసాద్ దగ్గరకెళ్ళాను.

"అవునండీ ఫంక్షన్ తొమ్మిదింటికి. శాస్త్రిగారు ఏడూ ఆ ప్రాంతాల్లో రావచ్చను కుంటున్నాను'' అన్నాడు.

"చాలా సంతోషవండీ'' అన్నాను.

"మీరు సంతోషించే వార్త ఇంకోటుంది. రాత్రి వేదికమీద శాస్త్రిగారు కొత్తగా రాసిన కవిత ఒకటి చదువుతారు. ఆయనతోపాటు మన ప్రాంతాల్లో యువకవులు రాసినవి చదవాలని కబురు చేశారు. అంబేద్కర్ నగర్‌లో వుండే లాజర్‌కి కబురు పెట్టాను. బుల్లోజు మేష్టారి లాస్ట్ సన్ ఆలీబాబాకీ, చిన్నారికీ చెప్పాను. జార్జిపేటలో శామ్యూల్ రాస్తున్నాడటకదా. అతనికి చెప్పేపని మీది'' అన్నాడు ప్రసాదు.

మేం మాటాడుకుంటుంటే తన హోండా మోటారు సైకిలుతోపాటు మధ్యలోకి దూరిపోయిన చంద్రకళా లాడ్జి సుబ్రమణ్యం "డిన్నర్ మా లాడ్జిలో ఎరేంజ్ చేద్దాం. రేపట్నుంచి మాకు మంచి ఎడ్వర్‌టైజ్‌మెంట్‌కదా'' అన్నాడు. తాసిల్దారు కృపానందరావుగారొచ్చి- "ఇవాళ మంగళవారం సంతలోంచి రెండు నాటుకోళ్లు తెప్పించాను. వంట మా ఇంట్లో పురమా యించాను'' అన్నాడు.

కుర్చీలో కూర్చుని వున్న విద్యాసాగర్ - "వాళ్ళు బ్రాహ్మలు నాన్ విజిటేరియన్ తినరయ్యా. అయినా మీకీ విషయం తెలీదా. అనుమిల్లి రామూ, నీలపల్లి బ్రాహ్మల ఇంట్లో పులిహోర,

ఆవపెట్టిన పనస పొట్టు కూర, అరటిదూట పచ్చడీ, పప్పులుసూ చేయిస్తున్నాడు. ఆ సినిమా కవిగారికి భోజనం పెట్టేసి ఊళ్ళో పాపులర్ అయిపోదామని గాబోసు" అన్నాడు.

కాస్సేపయ్యేసరికి జేడీ ప్రసాదుగారిల్లు జనరంజని సభ్యులతో నిండిపోయింది. ఎప్పుడూ జేబులోంచి పైసా తియ్యని పిల్లా సుబ్బారావు ఆవేళ మాత్రం రెండు మేన్షన్ హౌస్‌ఫుల్ బాటిల్స్ కొనుక్కొచ్చి సినిమాకవిగా రెప్పుడొస్తారా, ఎప్పుడు పరిచయం చేసేసు కుందామా అని చూస్తున్నాడు. హార్ట్ ఆపరేషన్ తర్వాత మందు ముట్టుకోవటం మానేసిన డ్రిల్ మేష్టారు కొప్పులస్వామి నాయుడుగారు ఇవాళ్టకి మాత్రమే మీతో కూర్చుంటానని ప్రామిస్ చేసి "ఆ శాస్త్రితో వెళ్ళి పాట రికార్డింగెలా చేస్తారో చూడాలి" అన్నారు.

ఒళ్ళు బాగా వచ్చేసిన వల్లూరి ఆదినారాయణ గారు డైటింగ్‌లో వున్నా, ఈ పూటకి మీతో గడుపుతానని హామీ ఇచ్చి "శాస్త్రిగారితో సరదాగా ఫోటో దిగుదాం, జెమినీ స్టూడియో వాళ్లకి కబురుచేద్దామా" అన్నాడు.

సాయంత్రం చల్లగా వుంది.

ఊళ్ళో సందడి మొదలైంది.

శాస్త్రి రాసిన పాటల్తో మారుమోగి పోతున్నాయి. మైక్‌సెట్లు. గతవారం నుంచి నడుపుతున్న పరిషత్తులో ఆఖరి నాటిక అయ్యే టైముకి రెండు అంబాసిడర్ కార్లు, ఒక మారుతీ వచ్చి ఆగాయి.

ఒక్కసారిగా కోలాహలం. అరుపులు, కేకలు. కారులోంచి దిగిన శ్రీచరణం శ్యామ శాస్త్రికి ఎర్రతివాచీ పరిచి, పసుపుపూలు జల్లుకుంటూ తీసుకెళ్తున్నారు జనరంజని సభ్యులు. ఫంక్షన్ ప్రారంభమైంది.

తన ఇమేజ్‌కి ఇంత గౌరవం ఇస్తున్న ప్రజలకి కృతజ్ఞతలు చెప్పిన శాస్త్రి "ఇప్పుడు కొత్త కవులు తమ కవిత్వం చదూతారు విని వాళ్ళను ఎంకరేజ్ చేద్దాం" అన్నాడు.

చర్చిలో పాటలు పాడే సునీత అనే అమ్మాయి తన కవిత చదివింది. విన్న అన్ని వందలమందిలో ఏ పదిమందో చప్పట్లు మోగించారు. బహుశా వాళ్ళ ఫామిలీ మెంబర్స్ అయివుంటా రనిపించింది.

భీంనగర్ నుంచి వచ్చిన రాజారామ్మోహనరావూ, రిజెన్సీలో పనిచేసే వెంకట్రావు, ఇంకా చాలామంది చదివారు కానీ, ఎలాంటి రియాక్షన్ లేదు జనంలోంచి. శాస్త్రి చప్పట్లు కొడుతుంటే మరి బాగోదన్నట్టు వాళ్ళు కొడ్తున్నారు.

ఇక నావంతు అన్నట్టు లేచాడు శ్యామశాస్త్రి.

జనంలో స్తబ్దత.

ఏం చదవబోతాడా అన్న ఆత్రం.

ఒకరకమైన కుతూహలం.

అందర్నీ చూసి పల్చని వెన్నెల్లా నవ్విన శ్యామశాస్త్రి-

"పురివిప్పి అధరం
విరబూసి నయనం
పిలిచాయి కాంక్షతో
ధారాళమైన మన ప్రేమకథనే
పాడాయి వాంఛతో..."

వింటున్న జనం పూనకం వచ్చినట్టు "ఆహా...ఓహో" అంటూ అరుపులు, చప్పట్ల హోరు. ఆ హోరులోనే చదవటం పూర్తిచేసిన తను "నేను రాసింది మీ అందరికీ బాగా నచ్చిందనుకుంటాను" అన్నాడు.

"మీరేం చేసినా అద్భుతమే కదా!"

"అసలు మీరీ ఏరియాలో పుట్టడం అద్భుతం"

ఇలా రకరకాల వ్యాఖ్యానాలు, పొగడ్తలు అందరిని అన్ని విధాలుగా పొగడనిచ్చి- "ఇప్పుడు మీరు షాకయ్యే వార్త ఒకటి చెబుతాను. విన్నాక మూర్ఛపోతారేమో అని నా అనుమానం" అన్నాడు శ్యామశాస్త్రి.

నిశ్శబ్దం. షాకయ్యే ఆ వార్త ఏంటా అని చూస్తున్నారు. మరికొన్ని క్షణాలు గ్యాప్ ఇచ్చిన తరువాత "ఇప్పుడు నేను చదివిన కవిత్వం నేను రాసింది కాదు. కుయ్యేరు నుంచి వచ్చిన యువకవి మంచె జనార్ధనరావుగారిది" అంటూ జనంలో వున్న జనార్ధనరావుని స్టేజిమీదకి పిల్చి "మీరు కురిపించిన అభినందనలు వీరికి చెందుతాయి" అనడంతో నిజంగానే మూర్ఛవచ్చినట్టయ్యింది జనానికి.

వర్షం చినుకు నేలమీద పడితే వినిపించేంత కటిక నిశ్శబ్దం. మళ్ళీ మాట్లాడ్డం మొదలుపెట్టాడు-

"ఒకప్పుడు మహాకవి కవిత్వం నేను చదివితే కేవలం నేను రాశాను అన్న తక్కువ భావంతో పూర్‌గా వుంది, చీప్‌గా వుంది అనేశాడు మా కొండూరి రామరాజు.

ఎన్నో మంచి వాక్యాలు పలకమీద రాస్తే, పిచ్చి బ్రాహ్మడు ఏదో రాస్తున్నాడు అన్నారు మావూరి వాళ్ళు.

ఇప్పుడు ఇమేజ్ వచ్చాక ఎవరిదో నాదని చదివితే ఆహా పరమాద్భుతం అంటున్నారు మీరు."

అని కొన్ని క్షణాలాగి...

"అయ్యా! రాసినవాడు చిన్నవాడయినా, పెద్దవాడయినాసరే, ఎవరు రాశారు అని గాకుండా, ఏం రాశారు అని చూడండి. ఆలోచించండి, స్పందించండి, అప్పుడు మాట్లాడండి... నమస్కారం".

('స్వాతి' సపరివారపత్రిక 1-9-2000) *